

Az MSZMP választási bizottsága a beérkezett jelölőlisták alapján a következők jelölését vizsgálta felül és hagyta jóvá az elmúlt hét végén: **Deák Tamás** (47 éves, főművezető a Gabonaforgalmi és Malomipari Vállalatnál), **Eperjesi György** (24 éves, technológus az Ikarusnál), **Fekete Zoltán** (52 éves, igazgató a Kereskedelmi és Vendéglátó Szakmunkásképző Iskolaiban), **Illés Tóth István** (39 éves, szellemi vezető a Dégfagnál), **Kertész Lajos** (66 éves, nyugdíjas), **Kovács Tamás** (41 éves, igazgatási és személynéző vezető a Gabonaforgalmi és Malomipari Vállalatnál), **Lukács Árpád** (41 éves, osztályvezető a Démász-központnál), **Mocsai**

Jelöltek a kongresszusra

Zoltán (41 éves, a Munkaterápiás Alkoholelvonó Intézet hivatalos tisztje), **Nagy Sándor** (43 éves, a Szegedi Szálami-gyár és Hűsombinát üzemvezetője), **Nyilasi Zoltán** (37 éves, művezető a Tisza Ipari szolgáltató kasszavetkezetnél), **Szarvas Lászlóné** (42 éves, igazgatóhelyettes a Radnóti Miklós Gimnáziumban), **Tóth Tamás** (33 éves, osztályvezető-helyettes a Szeged Megyei Városi Tanácsnál), **Viola Tamás** (45 éves, termelőmester az NKFFV-nél).

A jelölés tovább folytatódik, azt augusztus 24-én zárják le. Az MSZMP tagjainak az alapszervezeteken, illetve

más szerveződésekben kívül a városi pártbizottság székházában (munkanapokon 8 óra és délután fél öt között) lehetőségük van arra, hogy a számukra megfelelő küldöttjelölteket aláírásukkal támogassák. Az újabb jelöltek névsorát egy hét múlva közöljük: A kongresszusi küldöttválasztás feladatairól az özszer alapszervezeti titkár részére augusztus 25-én pénteken 15.00 órakor, vagy augusztus 28-án hétfőn 15.00 órakor titkári értekezleten ad tájékoztatást a választási bizottság. Az alapszervezeti választási bizottságok vezetőit augusztus 29-én kedden 15.00 órakor, vagy augusztus 30-án szerdán 15.00 órakor készíti fel a pártszavazás feladataira a városi választási bizottság.

Állami alapítvány — a körkép restaurálására

Újjalakult az emlékbizottság — Pallavicini ajánlkozik — Attrakció a világkiállításra — Jövőre szabadtéri mise?

Azután, hogy Losonczy Pál felmentését kérte az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékpark országos emlékbizottságának elnöki tiszteiből, Szűrös Mátyás kéri föl utódját. A Parlament elnökének javaslatára megújult maga az emlékbizottság is, mely az államalapító tiszteletére rendezett ünnepség előtti napon, szombaton tartotta meg első, az emlékpark jövője szempontjából akár sorsfordítónak is nevezhető ülését Szegeden. Szűrös Mátyás (és a bizottság) előtte Ópusztaszeren járt, utána pedig Földesán vett részt az országzászló felhúzásával kezdődött, s a hazának — Pro Patria — szentelt hosi emlékmű megkoszorúzásával folytatódott ünnepségen. Az ottani művelődési ház (könyvtár és mozi) felújítás utáni avatóján köszöntött mondott a Parlament elnöke. Szombaton este megnezte A mosoly országa előadását a Dóm téren, vasárnap pedig az ópusztaszeri ünnepség szónoka volt.

A következőkben az emlékbizottság ülésén hallottakkal ismertettük meg olvasóinkat.

A magyarságnak talán most nagyobb szüksége van emlékhelyekre, mint valaha bármikor. Ópusztaszer a történeti folytonosság kegyeletes szimbóluma és üzenethordozó is: ez a nép — melynek legnagyobb teljesítménye, hogy fönnmaradt — bizakodó. S amikor az emlékpark kiépítésére áldoz, nem csupán múltját vállalja föl, hanem jövőjébe is tekint. Szinte ars poeticaként fogalmazta meg Szűrös Mátyás a gondolatát — utóvalóként a bizottság jövőbeli munkájához.

Ami a szombatit illeti: kezdjük a végén, az összefoglalóval, hiszen a 17 hozzászóló véleménye is tükröződik abban. A *Fesztív-körkép* restaurálásához — mivel az lesz az emlékpark fő attrakciója — mielőbb hozzá kell kezdeni, ehhez azonban nem elég, hogy a bizottság ezt leszögezi. Pénz kell — még hozzá a becslek szerint 200 millió körüli összeg! A pénzügyminiszter nem jött Szegedre üres kézzel: úgy véli, a Parlament 1990-re és 1991-re is megszavazza 50–50 milliót az állami költségvetésből. Arra látni lehetőséget, hogy e pénzből az állam kezdeményezte alapít-

ványt lehet létrehozni, amelyhez már üzleti alapon csatlakozhatnának hazai és külföldi támogatók. Mert Békési László szerint döntően az üzleti megfontolások teremthetik elő az emlékpark „csomagtartóváltó” mindenképpen kiemelkedő körkép anyagi fedezetét.

Ki legyen a restaurátor? Ez is kérdés mindmáig. A lengyel restaurátorcsoport és a magyar pályázó koncepcióját is elfogadta ugyan a zsűri, döntés azonban még nem született. Beck Tamásban aggályok fogalmazódván meg, Trogmayer Ottóval és Szabó G. Lászlóval együtt megbízást kapott: ismételten tájékozzódjon, melyik ajánlat volna kedvezőbb.

Sok szó esett az emlékbizottsági ülésen arról, hogy a vállalkozói tőke bevonását időben — az esetleges világkiállításra és a honfoglalás 1100. évfordulójára tekintettel szinte azonnal — meg kell kezdeni. Erre a feladatra a Békési-Beck-Gellai-Somogyi négyes kapott megbízást. Azt is hozzá-tette a bizottsági elnök: az emlékpark kegyeleti, történeti jellegét meg kell őrizni — nem tehető vidám parkká!...

Az országos emlékbizottság tagjai

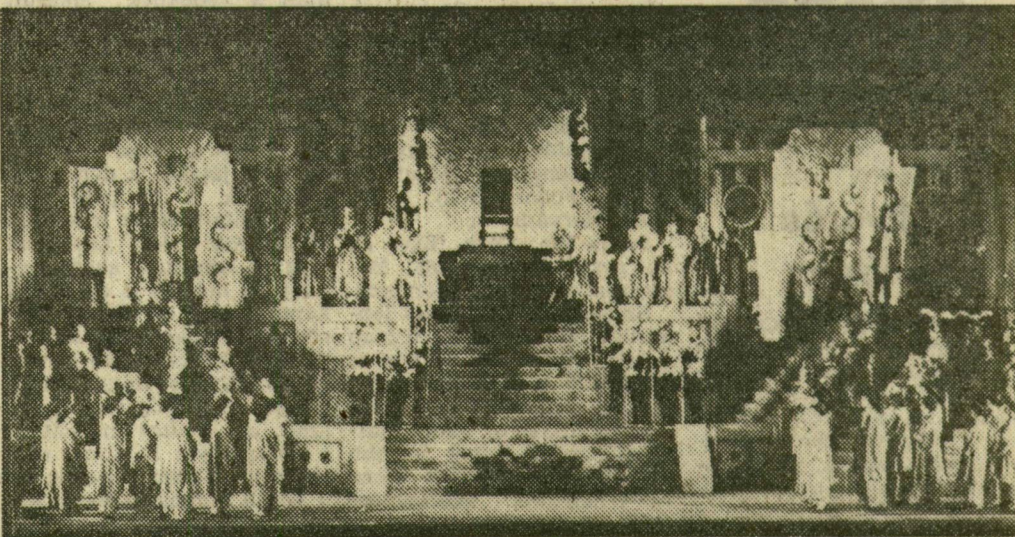
Elnök: Szűrös Mátyás, az Országgyűlés elnöke; titkár: Szabó G. László, a Csongrád Megyei Tanács elnökhelyettese.

Tagok: Beck Tamás kereskedelmi miniszter, Békési László pénzügyminiszter, Bényi József külügyminiszter-helyettes, Elek János a TOT főtitkára, Für Lajos történész, MDF, Gellai Imre miniszterhelyettes, az Országos Idegenforgalmi Hivatal elnöke, Györfy György, az MTA Történettudományi Intézet tudományos munkatársa, Huszár István, a HNF Országos Tanácsának főtitkára, Illia Mihály irodalomtörténész, a József Attila Tudományegyetem docense, László Gyula nyugalmazott egyetemi tanár (ELTE), Losonczy Pál, az MNK Elnöki Tanácsának nyugalmazott elnöke, Marosi Izidor püspök, Vác, Pacsek József, MNH vezérkari főnöke, Rakonczay Zoltán miniszterhelyettes, Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium, Randé Jenő, a Magyarok Világszövetségének elnöke, Rátkai Ferenc művelődési miniszterhelyettes, Somogyi László, a Budapest-Bécs-Világkiállítás kormánybiztosa, Stumpf István, MISZOT, Szabó Lóránd főigazgató, Mezőgazdasági Múzeum, Szokolai Sándor zeneszerző, Trogmayer Ottó igazgató, Csongrád Megyei Múzeumi szervezet, Varga Imre szobrászművész, Varga Csaba, Magyar Néppárt, Vastagh Pál, az MSZMP PIB tagja, a Csongrád megyei pb első titkára, Váncsa Jenő, nyugalmazott miniszter.

Pálffy Katalin

Szabadtéri szenzáció

A Turandot — követendő út

Hogy egy három előadásból álló sorozatnak miért van szüksége második szereposztásra? Jogos a kérdés ó, nyájas olvasó. Először is azért, hogy más művészek is megmutathassák magukat: másrészt az eredeti elgondolások szerint olyan világsztárok énekelték volna a bemutatót, akiknek idejénél csak az igazgatóság költségvetése szűkösebb, legfeljebb két estére elég, a kész produkcióból viszont igen gazdaságtalan csak két előadást csinálni. Végül pedig az operánekések mindig könnyen megfáznak, különösen szabadtéren, s megnyugtató, ha néhány szerepben készen áll egy helyettes, egy cover. Különösen fontos ez a szempont olyan mű esetében, mint a Turandot, melynek három főszerepe rendkívüli megterhelést jelent.

Aztán másként alakultak a dolgok, a világsztárok nemigen jöttek. (Kotlenko már nem lesz az, pedig hangmatériája alapján lehetett volna, Munoz még nem az, bár képességei elsőrangúak. Tokody Ilona meg valószínűleg világ életében az volt, s most, hogy végigénekelte a világ nagy színpadait, mindenki tisztában van már ezzel.) A koncepció és a másik szereposztás meg már készen volt — így jött létre ez a mostani konstelláció.

Nézzük hát egyenként. Pál Tamás legnagyobb érdeme, hogy olasz kollégájánál egészségesebben gyorsabb tempókat vett, így is meg tudta őrizni a hangzás finomságát, a szép dallamíveket. Amit nem tudott megőrizni: a széles dinamikai skála. Amióta szabadtéri operaelőadásokat hallgatok, Cavallero volt az első karmester, akitől igazi fortissimót hallottam. Miért nem képesek ilyen effektusra magyar kollégái? Itt aztán tényleg szólhatna a zene!...

Első beszámolómban elfelejtkeztem a produkció két fellejtethetetlen szereplőjéről. Az egyik az énekkar, amely Gyödi Sándor irányításával érke-

nyen, szépen muzsikált. A mű rendkívül sokrétű kartételeit mind elfogadhatóan énekelték (ne tessék csodálkozni, egy ilyen mű esetében a szolid jelző a komoly dicséret hangja!), a lírai pillanatokat, például a Holdkórust, kifejezetten poétikusan adták elő. Nagy öröm, hogy a Turandot előadásához megfelelő kórust sikerült összehozni, és legalább ekkora a hangosítás színvonalának ugarráserű javulása. A mai berendezés sokkal többet közvetít e zenéből, változatosságából, ráadásul a nézőtér különböző pontjain nagyjából hasonló hangkép szól. A testmikrofonok pedig lehetővé teszik az énekeseknek hogy a színpadon szabadon mozogjanak, bátran állhatnak akár háttal is, a hangjuk egyformán jól hallható. Persze ennek a diadalnak bizonyosan van még egy titkos szereplője: Molnár László (immár a Szegedi Nemzeti Színház első karmestere) ült a keverőpult mögött.

Két új szereplőt hallhattunk. Misura Zsuzsa Turandotjának erőit nagyjából előre kiszámíthattuk. Fényes hang, hajlékony, muzikális formálás, magabiztos alakítás. Manapság valószínűleg ő a szolam legjobb hazai előadója. Amit hiányoltunk (s ami Kotlenko Turandotját minden darabossága ellenére naggyá tette) az orgánus sötét ragyogása, az éneklés bizonyos vadsága, amely drámai szoprán szerepek savatborsát adja. Persze arról nem Misura tehet, hogy a fenti adottságokkal egyetlen honi énekesnő sem rendelkezik istenigazából (legyünk őszinték: a világon is mind kevesebb), s a szerepkört az olyan súlyosabb lírai hangok éneklék, mint ő.

Az előadás (és a kritika) legproblematisabb pontja Pitti Katalin Liuja. E nyilvánvalóan tehetséges énekesnő művészetében és énektechnikájában az utóbbi időben igen káros jelek uralkodnak el: Pitti jelenléte számomra a zseniálisan ösztönös művész típusát. Talán Házy Erzsébethez hasonlítható

abban, ahogy természetesen fogékony minden zenére, ahogy öntudatlanul is érzi a helyes megformálást. E hatalmas erő mellett Pitti nem fordított elég gondot énektechnikájának alapos kiművelésére. Szövege mindmáig alig érthető, a magasság nem elég biztos. Callas nyomán Sass Sylvia óta a legtöbb magyar szoprán kötelezőnek érzi, hogy átvegye azokat a — Tallián Tibor kifejezésével — befőttes-üveg-kongású mély és néha középhangokat, melyek az alapvetően világos orgánusoknak némi sötétséget adnak. E ropant káros modor — melytől egyébiránt még Tokody sem mentes teljesen — Pittinél különösen dominál, s bizony nagyon zavaró, sokat ront a hang minőségén. Ami mármost az alakítást illeti, azt meg egyfajta „tudatosság” teszi őszinté-lenné. A mozdulatok túlságosan kiszámítottak, az énekesnő inkább a hatásra, semmint a szerepre „ügyel.” Először karjánál fogva rángatná vissza Kalafot, majd szégyenlősen és alázatosan hajlong előtte. Pedig mi sem áll távolabb Liu nemes figurájától, mint ez a fajta di-rektség, s az alázatoskodás. S hogy mindez rossz irány, azt világosan jelezte, hogy az első, népszerű ária után senki sem tapsolt... Pitti Katalin érzékeny, kivételes adottságokkal rendelkező művész. Marton Éva budapesti vendég szereplésén bizonyította, hogy sokkal jobb Liura képes. Reméljük, hogy sikerrel fog túljutni művészetének fentebb ismertett nehézségein.

A többiek közül meg kell még említeni Daniel Munoz Kalafját, aki fokozta az első találkozásakor szerzett jó benyomásainkat. A további előadásokon egyre koncentráltabb, fényesebb tónussal, mind szenvedélyesebb megformálással örvendeztetett meg.

A szabadtéri idei produkciója továbbfejlesztette a tavalyi Carlos hagyományait. Követendő út.

Márok Tamás

Miért fűtik a trolikat?

hallgatni, hogy a trolikat a Szovjetunió egyik szibériai üzeméből kapjuk KGST-csere keretében, s mivel ott a maximális nyári meleg 14 fok, ezért a fűtést nem is lehet kikapcsolni, hiszen barátaink így oldották meg a dinamószilip-hengerfej hűtését: meg hogy már tárgyalásban vannak a mekdonaldszal, hogy a főlöleség hőt egy sűtőbe vezetnek, ahol hamburgert meg efféle esemegét sütné a kocsi hátsó részén egy külön e célra piros kendős leány — a formaruha már kész —, hogy a trolijegy ingyenes fogyasztásra

nem jogosít, de bérletesek féláron, s persze lesz sorsjegy is, és minden tízezrediknek — nagy ajándék! S hogy majd a troliburgeres bevételeiből — amit egyelőre kísérletképp csak öt kocsi, no meg persze a sorsjegy! — próbálják fedezni a további buszok átalakítását, s hogy mindez talán már (jövő) novemberben elkezd működni. Mondom, mindehhez semmi kedvem nem volt. Az ígéket, a kötőszavakat, meg az időhatároztakat tudtam előre, a főneveknek meg úgyis mindegy.

Magyarázatra egyébként sincs szükségünk.

Csak arra, hogy állítsák le a fűtést!

-okta-